ECLI:LV:VRT:2020:0608.1A71012120.2.S
1A71012120
1A-0121-20-20/26

LĒMUMS
Gulbenē 2020.gada 8.jūnijā

Vidzemes rajona tiesa šādā sastāvā:
tiesnese G.Širaka,
rakstveida procesā izskatīja /pers. A/ sūdzību par Datu valsts inspekcijas 2020.gada 31.marta lēmumu, ar kuru atteikts uzsākt administratīvā pārkāpuma lietvedību pēc /pers. A/ sūdzības

Aprakstošā daļa

Vidzemes rajona tiesā Cēsīs 2020.gada 8.maijā, bet datorizētās sadales rezultātā 2020.gada 13.maijā Vidzemes rajona tiesā Gulbenē saņemta /pers. A/ (turpmāk tekstā – Sūdzības iesniedzēja) sūdzība par Datu valsts inspekcijas (turpmāk tekstā – DVI) 2020.gada 31.marta lēmumu Nr.1-2.3/10-DVI (turpmāk tekstā- Lēmums), kurā /pers. A/ lūdz atcelt Datu valsts inspekcijas 2020.gada 31.marta lēmumu Nr.1-2.3/10-DVI.

Sūdzībā (lietas 5.-7.lapa) norādīts, ka ar Datu valsts inspekcijas 2020.gada 31.marta lēmumu Nr.1-2.3/10-DVI atteikts uzsākt administratīvā pārkāpuma lietvedību, secīgi atstājot negrozītu par lēmumu nosauktu DVI Uzraudzības nodaļas vadītājas /pers. C/ parakstītu un ar 2020.gada 25.februārī datētu atbildi "par personas datu apstrādi un atteikšanos uzsākt administratīvā pārkāpuma lietvedību" Nr.2-4.3/198-N (turpmāk tekstā- Atbilde) un noraidot iesniedzējas sūdzību par šo Atbildi. Sūdzības iesniedzēja norādījusi, ka Lēmumam nepiekrītot un to pārsūdzot, izmantojot savas Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk tekstā – LAPK) 238.[1] panta sestajā daļā un astotās daļas pirmajā teikumā noteiktās tiesības.

Sūdzībā norādīts, ka Lēmums ir pamatots ar apsvērumu, ka, vadoties no LAPK 272.panta, 9.panta pirmās daļas un Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) 2016/679 (2016. gada 27. aprīlis) par fizisku personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi un šādu datu brīvu apriti un ar ko atceļ Direktīvu 95/46/EK (Vispārīgā datu aizsardzības regula jeb Regula) noteikumiem, /pers. E/ iesniedzējas personas datu apstrādi ir veicis personisku vai mājsaimniecisku pasākumu ietvaros, tādēļ šādā apstrādē nav LAPK 173.panta pirmajā daļā paredzētā administratīvā pārkāpuma sastāvs.

Sūdzībā arī norādīts, ka /pers. E/ iesniedzējas videofilmēšanu, ieraksta glabāšanu un tālāknodošanu veicis, lai kopā ar sadomātu iesniegumu pārliecinātu kompetento iestādi bērnu tiesību aizsardzībā - Cēsu novada bāriņtiesu, ka pret Sūdzības iesniedzējas mazmeitu Dinu tiekot vērsta emocionāla vardarbība, neizskaidrojot sīkāk tādas vardarbības raksturu, pievienojot iesniegumam ieraksta kopiju uz elektronisko datu nesēja un saglabājot ierakstu savā viedierīcē.

Sūdzības iesniedzēja uz šo situāciju esot norādījusi savā 2020.gada 4.februārī DVI saņemtajā un ar Nr.2-4.3/153-S iereģistrētajā iesniegumā (turpmāk - Iesniegums)(lietas 8.-12.lapa), kurā viņa esot informējusi DVI par nepieļaujamu un prettiesisku /pers. F/ rīcību, iegūstot, saglabājot un tālāknododot Sūdzības iesniedzējas personas datus Cēsu novada bāriņtiesai, kura ierakstus aplūkojusi un nodevusi tālāk Valsts policijai.

Sūdzībā norādīts, ka uz Iesniegumu Sūdzības iesniedzēja esot saņēmusi Atbildi. Savā sūdzībā DVI direktorei, kura ir uzskatāma par augstāku iestādi attiecībā pret DVI Uzraudzības nodaļas vadītāju LAPK 238.[1]panta trešās daļas izpratnē, Sūdzības iesniedzēja norādījusi, ka Atbilde ir sagatavota pārkāpjot Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 275.panta pirmās daļas 2.punktu, 275.panta trešās daļas 3.punktu (lēmumu par lietvedības izbeigšanu pieņem gadījumos, kad ir šā kodeksa 239.pantā paredzētie apstākļi), 272.panta, jo sevišķi tā otrās daļas 6.punkta noteikumus, kuri paredz, ka, izskatījusi administratīvā pārkāpuma lietu, institūcija (amatpersona) pieņem lēmumu šajā lietā. Atbilde nav šāds lēmums. Tajā, atsaucoties uz Regulas, Fizisko personu datu apstrādes likuma (turpmāk - FPDAL) selektīvi izraudzītām normām, norādīts, ka "[...] šajā gadījumā nav konstatējams administratīvā pārkāpuma sastāvs objektīvās puses iztrūkuma dēļ".

Sūdzības iesniedzēja sūdzībā norādījusi, ka jau savā sūdzībā DVI direktorei norādījusi, uzsverot, ka pretēji Atbildē neskaidri izteiktajam, /pers. E/ iesniedzējas personas datus neapstrādāja personiska vai mājsaimnieciska pasākuma gaitā, un viņa esot arī direktori informējusi, ka saņēmusi Valsts policijas Vidzemes reģiona pārvaldes Cēsu iecirkņa 2019.gada 4.oktobra vēstuli ?20/17-512430 (turpmāk tekstā - Policijas vēstule), kuru pievienojusi sūdzības pielikumā un kurā apliecināts sekojošais: Policijas-vēstules 2.lapas pēdējā rindkopā norādīts, ka "[...] Izbeigtās administratīvā pārkāpuma lietas materiālos kopumā atrodas viens video, kurā redzama /pers. A/. Video 2018.gada 3.augustā uzņēmis /pers. F/. Video saturs pēc savas būtības vērtēts netika, ņemot vērā, ka videomateriāls nesaturēja ziņas, kas norādītu uz Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 173.panta pirmajā daļā paredzētā administratīvā pārkāpuma pazīmēm. Minētais apliecinot, ka Sūdzības iesniedzējas videoierakstu /pers. F/ patiešām ir veicis, turklāt nesaprotamu motīvu vadīts (kuri jebkurā gadījumā nevar tikt vērtēti kā sociālā tīklošanās, jeb personiski vai mājsaimnieciski pasākumi), jo Policijas vēstule apliecinot, ka ieraksta saturs nemaz nevarēja tikt vērtēts kā Sūdzības iesniedzējas varbūtējā pārkāpuma pierādījums.

Ņemot vērā minēto sūdzības iesniedzēja lūdz atcelt iestādes lēmumu.

No Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 289.[6] panta pirmās daļas izriet, ka rajona tiesa administratīvā pārkāpuma lietu izskata rakstveida procesā un mutvārdu procesu nosaka pēc savas iniciatīvas vai tad, ja to lūdz persona, kura saukta pie administratīvās atbildības.

Ar Vidzemes rajona tiesas tiesneša 2020.gada 14.maija lēmumu, LAPK 238.[1] panta septītajā daļā noteiktajā kārtībā, saskaņā ar likuma "Par valsts institūciju darbību ārkārtējās situācijas laikā saistībā ar Covid-19 izplatību" 5.panta otro daļu, Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 289.[6] panta ceturto daļu, ir pieņemta izskatīšanai /pers. A/ sūdzība par iestādes lēmumu un nolemts ierosināt tiesvedību administratīvā pārkāpuma lietā, nosakot lietas izskatīšanu rakstveida procesā 2020.gada 8.jūnijā (lietas 2.-3.lapa).

Izskatot lietu rakstveida procesā, nolēmumu tiesa pieņem uz lietā esošo dokumentu pamata.

Par lietas izskatīšanu rakstveida procesā lietas dalībniekiem paziņots (lietas 27.,28.lapa).

Tiesneša noteiktajā termiņā lietas dalībnieki nav pieteikuši noraidījumu tiesnesim, nav lūguši izskatīt lietu mutvārdu procesā, nav iesnieguši

citus ar lietas izskatīšanu saistītus pieteikumus vai lūgumus.

2020.gada 28.maijā Vidzemes rajona tiesā Gulbenē saņemts iestādes paskaidrojums par /pers. A/ sūdzību, kur iestāde norāda, ka sūdzību neatzīst, uzskata par nepamatotu, lūdz to noraidīt pamatojoties uz Inspekcijas 2020.gada 25.februāra lēmumā Nr.2-4.3/198-N un 2020.gada 31.marta lēmumā Nr.1-2.3/10-DVI ietvertajiem argumentiem un apsvērumiem, papildus sniedz šādu skaidrojumu: Sūdzībā norādīts, ka "/pers. F/ manu videofilmēšanu, ieraksta glabāšanu un tālāknodošanu veica, lai kopā ar sadomātu iesniegumu pārliecinātu kompetento iestādi bērnu tiesību aizsardzībā - Cēsu novada bāriņtiesu, ka pret manu mazmeitu Dinu tiek vērsta emocionāla vardarbība, neizskaidrojot sīkāk tādas vardarbības raksturu, pievienojot iesniegumam ieraksta kopiju uz elektronisko datu nesēja un saglabājot ierakstu savā viedierīcē". Inspekcija norāda, ka no minētā nav skaidri saprotams, uz kādu videofilmēšanu /pers. A/ atsaucas. Atbilstoši 2020.gada 3.februāra /pers. A/ Iesniegumā sniegtajām ziņām, Inspekcija ir vērtējusi iespējamu prettiesisku personas datu apstrādi, kas tika veikta 2020.gada 18.janvārī, jo, kā tas ticis norādīts jau 2020.gada 31.marta lēmumā Nr.1-2.3/10-DVI, tad Inspekcija vērtējusi Iesniegumā norādītās ziņas un informācijas apjomu par datu iegūšanu 2020.gada 18.janvārī, tādējādi norādes Sūdzībā uz datu tālāknodošanu Cēsu bāriņtiesai neattiecas uz izskatīto notikumu. Papildus Sūdzībā norādīts, ka "uz šo situāciju es norādīju savā 2020.gada 4.februārī DVI saņemtajā un ar Nr.2-4.3/153-S iereģistrētajā iesniegumā, kurā es informēju DVI par nepieļaujamu un prettiesisku /pers. F/ rīcību, iegūstot, saglabājot un tālāknododot manus personas datus Cēsu novada bāriņtiesai, kura ierakstus aplūkoja un nodeva tālāk Valsts policijai". Inspekcija vērš uzmanību, ka Iesniegumā netika sniegtas ziņas par /pers. A/ personas datu tālāknodošanu Cēsu bāriņtiesai, kura ierakstus aplūkoja un nodeva tālāk Valsts policijai. Attiecībā uz /pers. A/ 2020. gada 16. marta sūdzībā norādīto, ka /pers. F/ uzglabā personas datus un veic to tālāknodošanu Cēsu novada bāriņtiesai, kas savukārt tos nodod Valsts policijai, Inspekcija 2020.gada 31.marta lēmumā Nr.1-2.3/10-DVI ir norādījusi, ka minētā datu nodošana netika vērtēta, jo Valsts policijas vēstulē ir norāde uz veiktu videoierakstu 2018.gada augustā, savukārt Iesniegumā tiek lūgts izvērtēt iespējamu datu apstrādes pārkāpumu, kas noticis 2020.gada 18.janvārī. Ņemot vērā minēto, iebildums nav pamatots (lietas 32.-33.lapa).

Motīvu daļa

Pārbaudot un novērtējot /pers. A/ sūdzību un lietā esošos pierādījumus, apsverot sūdzībā norādītos argumentus, tiesa atzīst, ka sūdzība nav pamatota un ir noraidāma.

LAPK 1.pants nosaka, ka administratīvo pārkāpumu likumdošanas uzdevums ir aizsargāt sabiedrisko iekārtu, īpašumu, pilsoņu sociāli ekonomiskās, politiskās un personiskās tiesības un brīvības, kā arī komersantu, iestāžu un organizāciju tiesības un likumīgās intereses, noteikto pārvaldes kārtību, valsts un sabiedrisko kārtību, nostiprināt likumību, novērst tiesību pārkāpumus, audzināt pilsoņus likumu precīzas un stingras ievērošanas garā, ieaudzināt viņos cieņas pilnu attieksmi pret citu pilsoņu tiesībām, godu un pašcieņu, pret sadzīves noteikumiem, apzinīgu attieksmi pret saviem pienākumiem un atbildību sabiedrības priekšā. Šā uzdevuma realizēšanai administratīvo pārkāpumu kodekss nosaka, kāda darbība vai bezdarbība atzīstama par administratīvo pārkāpumu, kādu administratīvo sodu, kāda institūcija(amatpersona) un kādā kārtībā var uzlikt personai, kas izdarījusi administratīvo pārkāpumu.

LAPK 8.panta trešā daļa nosaka, ka lietvedība par administratīvajiem pārkāpumiem veicama saskaņā ar likumu, kas ir spēkā pārkāpuma lietas izskatīšanas laikā un vietā.

No LAPK 9.panta pirmajā daļā ietvertās administratīvā pārkāpuma definīcijas izriet, ka administratīvās atbildības pamats ir administratīvā pārkāpuma sastāvs, kas jākonstatē personas darbībās.

LAPK 236.^{10} panta pirmā daļa nosaka, ka Datu valsts inspekcija izskata šā kodeksa 204.^{7} un 204.^{8} *[..]* pantā paredzēto administratīvo pārkāpumu lietas.

Atbilstoši LAPK 238.^{1} pantam, saņemot ziņas, kuras norāda uz iespējamu administratīvā pārkāpuma izdarīšanu, šā kodeksa 247.pantā minētās personas triju darba dienu laikā pieņem lēmumu par administratīvā pārkāpuma lietvedības uzsākšanu vai par atteikšanos uzsākt administratīvā pārkāpuma lietvedību (šā kodeksa 238.^{2} un 239.pants), vai par materiālu pārsūtīšanu

pēc piekritības. Lēmumu par administratīvā pārkāpuma lietvedības uzsākšanu var pieņemt, arī sastādot administratīvā pārkāpuma protokolu vai fiksējot to rezolūcijas veidā uz dokumenta, kas satur ziņas vai faktus par iespējamu administratīvo pārkāpumu. Atteikumu uzsākt administratīvā pārkāpuma lietvedību paziņo personām, kuru tiesiskās intereses šis lēmums skar. Lēmumu paziņo Paziņošanas likumā noteiktajā kārtībā. Atteikumu uzsākt administratīvā pārkāpuma lietvedību persona, kuras tiesiskās intereses ir aizskartas, ir tiesīga pārsūdzēt augstākā iestādē 10 darba dienu laikā no lēmuma paziņošanas dienas. Augstāka iestāde lēmumu par iesniegto sūdzību pieņem 10 darba dienu laikā no sūdzības saņemšanas dienas. Augstāka iestāde šā kodeksa izpratnē ir tās iestādes augstāka amatpersona, kuras kompetencē ir administratīvā pārkāpuma lietas izskatīšana. Ja

nav augstākas iestādes, sūdzību iesniedz rajona (pilsētas) tiesā pēc personas, kuras tiesiskās intereses ir aizskartas, dzīvesvietas vai juridiskās adreses.

Augstākās iestādes lēmumu par atteikšanos uzsākt administratīvā pārkāpuma lietvedību, persona, kuras tiesiskās intereses ir aizskartas, ir tiesīga pārsūdzēt rajona (pilsētas) tiesā pēc savas dzīvesvietas vai juridiskās adreses 10 darba dienu laikā no lēmuma paziņošanas dienas. Rajona (pilsētas) tiesa sūdzību par atteikumu uzsākt administratīvā pārkāpuma lietvedību izskata rakstveida procesā un mēneša laikā no sūdzības saņemšanas dienas pieņem lēmumu par tās apmierināšanu vai noraidīšanu. Rajona (pilsētas) tiesas lēmums nav pārsūdzams. Lēmumu paziņo personai, kuras tiesiskās intereses ir aizskartas, un iestādei, kurai ir piekritīga administratīvā pārkāpuma lietas izskatīšana. [..].

Vadoties no procesuālās ekonomijas un Latvijas Republikas Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta 2008.gada 2.oktobra sprieduma lietā Nr. SKA-378/2008 (sk. 22.punktu) norādījumiem, kur Senāts, atsaucoties uz Eiropas Cilvēktiesību tiesas atziņām, vairāk kārt savos nolēmumos ir norādījis, ka no Eiropas Cilvēka tiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 6.panta izriet tiesas pienākums argumentēt spriedumus, bet tas nav saprotams kā prasība detalizēti atbildēt uz jebkuru argumentu. Tiesnešiem ir jāuzklausa argumenti, bet viņiem nav pienākums detalizēti atrunāt jebkuru iesniegumu vai skaidri atbildēt uz jebkuru paskaidrojumu. Tiesai ir atļauts izvērtēt argumentus, kurus tā uzskata par nozīmīgiem no tiesību viedokļa *(sk. Senāta 2004.gada 23.novembra sprieduma lietā Nr.SKA-216/2004 8.punktu; 2005.gada 22. novembra sprieduma lietā Nr.SKA-378/2005 12.punktu)*.

Ņemot vērā minēto, tiesnesei nav pienākums detalizēti atrunāt jebkuru iesniedzējas argumentu izskatāmajā sūdzībā.

2020.gada 4.februārī Datu valsts inspekcijā saņemts /pers. A/ iesniegums (lietas 8. -12.lapa). Iesniegumā norādīts, ka 2020.gada 18.janvārī /pers. A/ dzīvesvietā ieradies /pers. F/ (Sūdzības iesniedzējas /pers. A/ meitas bērna tēvs), kurš, aizbildinoties ar Vidzemes apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģijas sprieduma lietā Nr.C11040717 izpildi, veicis /pers. A/, viņas meitas un mazmeitas videofilmēšanu viedierīcē savā telefonā. /pers. F/, /pers. A/ un mazmeitas lūgumus nefilmēt viņas, esot ignorējis. /pers. A/ arī iepriekš esot novērojusi, ka /pers. F/ pēc agrākām saskarsmes epizodēm ar viņas mazmeitu no sava apģērba izņem kādu ierakstīšanas ierīcei līdzīgu priekšmetu, kas liecinot par /pers. F/, iespējams, veiktiem video vai audio ierakstiem. /pers. F/ darbības bijušas acīmredzamas. /pers. A/, iebilstot pret viņas personas datu prettiesisku apstrādi, mutiski esot vērsusies pie /pers. F/, tomēr viņš /pers. A/ iebildumus ignorējis un turpinājis videofilmēšanu, iespējams, saglabājot videoierakstu. /pers. A/ norādījusi, ka saistībā ar iespējams nelikumīgi veikto viņas personas datu apstrādi, viņa neesot vērsusies pēc palīdzības kādā citā organizācijā vai iestādē. /pers. A/ lūdz veikt pārbaudi par /pers. F/

veiktu viņas un citu viņas ģimenes locekļu videofilmēšanu bez viņu piekrišanas, pretēji /pers. F/ izteiktiem lūgumiem par videofilmēšanas pārtraukšanu, videoierakstu saglabāšanu un, faktiem apstiprinoties, saukt /pers. F/ pie administratīvās atbildības.

/pers. A/ 04.02.2020. DVI saņemtajam un reģistrētajam ar Nr.2-4.3/153-S Iesniegumam nav pievienots neviens dokuments, kas saistīts ar vai liecinātu par iespējams nelikumīgi veikto /pers. A/ personas datu apstrādi, nav pievienots neviens dokuments, kas apliecinātu, ka /pers. F/, kurš iespējams nelikumīgi veicis /pers. A/ personas datu apstrādi, atsakās pildīt vai nepilda tam ar likumu noteiktos pienākumus.

Tiesa secina, ka neatbilst patiesībai /pers. A/ sūdzībā par Datu valsts inspekcijas 2020.gada 31.marta lēmumu Nr.1-2.3/10-DVI lietas 6.lapā norādītais: "/pers. F/ manu videofilmēšanu, ieraksta glabāšanu un tālāknodošanu veica, lai kopā ar sadomātu iesniegumu pārliecinātu kompetento iestādi bērnu tiesību aizsardzībā - Cēsu novada bāriņtiesu, ka pret manu mazmeitu Dinu tiek vērsta emocionāla vardarbība, neizskaidrojot sīkāk tādas vardarbības raksturu, pievienojot iesniegumam ieraksta kopiju uz elektronisko datu nesēja un saglabājot ierakstu savā viedierīcē". Tālāk Sūdzības iesniedzēja norādījusi ka "uz šo situāciju es norādīju savā 2020.gada 4.februārī DVI saņemtajā un ar Nr.2-4.3/153-S ierēģistrētajā iesniegumā, kurā es informēju DVI par nepieļaujamu un prettiesisku /pers. F/ rīcību, iegūstot, saglabājot un tālāk nododot manus personas datus Cēsu novada bāriņtiesai, kura ierakstus aplūkoja un nodeva tālāk Valsts policijai".

Tiesa norāda, ka savā 03.02.2020. Iesniegumā Datu valsts inspekcijai /pers. A/ ir norādījusi: "2020.gada 18.janvārī manā dzīvesvietā /adrese/ ieradās /pers. F/. Aizbildinoties ar iepriekš norādīto tiesas nolēmumu izpildi, /pers. F/ veica manu, manas mazmeitas /pers. R/ un /pers. R/ mātes, manas meitas /pers. S/ (agrākā uzvārdā Kronberga, turpmāk -/pers. S/) videofilmēšanu viedierīcē savā telefonā. Šajā dienā /pers. S/ modināja /pers. R/, lai dotos uz iepriekš norādītos tiesas nolēmumos noteikto saskarsmes vietu ar /pers. F/ transportlīdzekļu stāvlaukumā /adrese/, kas atrodas pie Cēsu pilsētas 3.pirmskolas izglītības iestādes, kur plkst.10.00 bija jāierodas/pers. F/ /pers. R/ saņemšanai saskarsmei ar viņu. Kā norādīts iepriekš, pirms iepriekš minētā laika manā dzīvesvietā ieradās /pers. F/ un, ignorējot manu lūgumu nedaudz uzgaidīt līdz es pilnībā saģērbjos, iegāja mājoklī un sāka mani un pārējās personas – /pers. S/ un /pers. R/ filmēt ar viedierīci savā telefonā. Manus un /pers. R/ lūgumus /pers. F/ nefilmēt mūs, /pers. F/ ignorējis. Arī iepriekš esmu novērojusi, ka /pers. F/ pēc agrākām saskarsmes epizodēm ar /pers. R/ no sava apģērba izņem kādu ierakstīšanas ierīcei līdzīgu priekšmetu, kas liecina par /pers. F/, iespējams, veiktiem video vai audio ierakstiem. /pers. F/ darbības bijušas acīmredzamas. Iebilstot pret savu personas datu prettiesisku apstrādi, mutiski vērsos pie /pers. F/, tomēr viņš manus iebildumus ignorēja un turpināja videofilmēšanu, iespējams, saglabājot videoierakstu." (lietas 10.,11.lapa).

/pers. A/ norādījusi, ka saistībā ar iespējams nelikumīgi veikto viņas personas datu apstrādi, viņa neesot vērsusies pēc palīdzības kādā citā organizācijā vai iestādē (lietas 11.lapa), nevis tā, kā Sūdzības iesniedzēja to norāda savā Sūdzībā par Datu valsts inspekcijas 2020.gada 31.marta lēmumu Nr.1-2.3/10-DVI, ko tiesa jau minējusi iepriekš.

Turklāt Sūdzības iesniedzēja savā 03.02.2020. Iesniegumā Datu valsts inspekcijai, kā jau norādīts augstāk, nav pievienojusi nevienu dokumentu, kas saistīts ar vai liecinātu par iespējams nelikumīgi veikto /pers. A/ personas datu apstrādi, nav pievienojusi nevienu dokumentu, kas apliecinātu, ka /pers. F/, kurš, iespējams nelikumīgi, veicis /pers. A/ personas datu apstrādi, atsakās pildīt vai nepilda tam ar likumu noteiktos pienākumus. Sūdzības iesniedzēja Iesniegumā arī norādījusi, ka viņa šajā sakarībā neesot vērsusies pēc palīdzības kādā citā organizācijā vai iestādē (piemēram, policijā u.c.), lai gan no VRP Cēsu iecirkņa atbildes 04.10.2019. /pers. A/ (lietas 17.-20.lapa) izriet, ka VRP Cēsu iecirknī 24.09.2019. saņemts un reģistrēts /pers. A/ 23.09.2019. iesniegums par likumā noteikto ziņu sniegšanu datu subjektam.

Tādējādi tiesai nav pamata neticēt Iestādes 31.03.2020. Lēmumā (lietas 23.lapa) un Iestādes paskaidrojumā, kas tiesā saņemts 28.05.2020. (lietas 32.-33.lapa), norādītajam, ka Iestāde pieņēmusi Lēmumu, pamatojoties un izvērtējot tās rīcībā esošo informāciju un saskaņā ar sākotnējā Iesniegumā (03.02.2020. Iesniegumā Datu valsts inspekcijai) norādītajām ziņām un informācijas apjomu par Sūdzības iesniedzējas datu iegūšanu 2020.gada 18.janvārī, kā arī papildus sniegtajai informācijai.

Līdz ar to tiesa, pārbaudot Datu valsts inspekcijas augstākas amatpersonas lēmumu Nr.1.-2.3/10-DVI, ar kuru atstāts negrozīts inspekcijas amatpersonas 2020.gada 25.februāra lēmums Nr.2-4.3/198-N par atteikšanos uzsākt administratīvā pārkāpuma lietvedību, konstatē, ka inspekcijas direktore ir izvērtējusi pierādījumus un pamatoti pieņēmusi šādu lēmumu.

Saskaņā ar Fizisko personu datu apstrādes likuma 3.pantu Datu valsts inspekcija ir valsts pārvaldes iestāde, kas ir datu uzraudzības iestāde datu regulas izpratnē un pilda datu regulā un šajā likumā noteiktos uzdevumus datu apstrādes jomā, tā darbojas neatkarīgi, lēmumus pieņem patstāvīgi, pamatojoties uz savu pārliecību un likumiem, ievērojot personu vienlīdzību likuma un tiesas priekšā, nevainīguma prezumpciju, patiesību un likumību. Tai skaitā, inspekcijai ir tiesības sastādīt administratīvo pārkāpumu protokolus, izskatīt administratīvo pārkāpumu lietas un uzlikt administratīvos sodus par pārkāpumiem, kuru izskatīšana ir tai piekritīga, iesniegt tiesā prasību par šā likuma vai datu regulas pārkāpumiem.

LAPK 272.pants noteic, ka institūcijai (amatpersonai), izskatot administratīvā pārkāpuma lietu, jānoskaidro, vai ir izdarīts administratīvais pārkāpums, vai attiecīgā persona ir vainīga tā izdarīšanā, vai šo personu var saukt pie administratīvās atbildības, vai ir atbildību mīkstinoši un pastiprinoši apstākļi, vai ir nodarīts mantisks zaudējums, kā arī jānoskaidro citi apstākļi, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā.

LAPK 239.panta 1.punkts noteic, ka lietvedību administratīvā pārkāpuma lietā nevar iesākt, bet iesāktā lietvedība jāizbeidz, ja nav bijis notikuma vai tajā nav administratīvā pārkāpuma sastāva. Tādējādi tiesai ir jāpārbauda, vai pamatoti izdarīts iepriekš minētais secinājums, ka nav likumīga pamata uzsākt administratīvā pārkāpuma lietvedību. Kā Senāts vairākkārt norādījis savos nolēmumos, no iepriekš minētās tiesību normas izriet, ka administratīvās atbildības pamats ir administratīvā pārkāpuma sastāvs, kas jākonstatē personas nodarījumā. Pārkāpums var tikt uzskatīts par administratīvo pārkāpumu, ja ir konstatēts konkrēts LAPK un Regulas pantā paredzētais administratīvā pārkāpuma sastāvs, proti, objektīvo un subjektīvo pazīmju kopums: administratīvā pārkāpuma objekts – tas pret ko ir vērsts administratīvais pārkāpums; objektīvā puse, kas raksturo to, kā izdarīts administratīvais pārkāpums; subjekts – persona, kas izdarījusi administratīvo pārkāpumu; subjektīvā puse – vainojama darbība *(sk. Senāta 2006.gada 22.decembra sprieduma lietā Nr.SKA-571/2006 8.punktu un 2007.gada 24.maija sprieduma lietā Nr.SKA-199/2007 7.punktu).*

Ja kaut viena no minētajām administratīvā pārkāpuma sastāvu veidojošām pazīmēm iztrūkst, atzīstams, ka nodarījumā (personas darbībā vai bezdarbībā) nav administratīvā pārkāpuma sastāva.

Saskaņā ar VDAR 2.panta 1.punktu, šo regulu piemēro personas datu apstrādei, kas pilnībā vai daļēji veikta ar automatizētiem līdzekļiem, un tādu personas datu apstrādei, kuri veido daļu no kartotēkas vai ir paredzēti, lai veidotu daļu no kartotēkas, ja apstrādi neveic ar automatizētiem līdzekļiem.

Saskaņā ar VDAR 4.panta 1.punktu "personas dati" ir jebkura informācija, kas attiecas uz identificētu vai identificējamu fizisku personu ("datu subjekts"); identificējama fiziska persona ir tāda, kuru var tieši vai netieši identificēt, jo īpaši atsaucoties uz identifikatoru, piemēram, minētās personas vārdu, uzvārdu, identifikācijas numuru, atrašanās vietas datiem, tiešsaistes identifikatoru vai vienu vai vairākiem minētajai fiziskajai personai raksturīgiem fiziskās, fizioloģiskās, ģenētiskās, garīgās, ekonomiskās, kultūras vai sociālās identitātes faktoriem, no kā izriet, ka personas videoattēls, ja tajā var identificēt konkrētu personu, ir uzskatāma par personas datiem VDAR izpratnē.

Saskaņā ar VDAR 4.panta 2. un 6.punktu "apstrāde" ir jebkura ar personas datiem vai personas datu kopumiem veikta darbība vai darbību kopums, ko veic ar vai bez automatizētiem līdzekļiem, piemēram, vākšana, reģistrācija, organizēšana, strukturēšana, glabāšana, pielāgošana vai pārveidošana, atgūšana, aplūkošana, izmantošana, izpaušana, nosūtot, izplatot vai citādi darot tos pieejamus, saskaņošana vai kombinēšana, ierobežošana, dzēšana vai iznīcināšana;

"kartotēka" ir jebkurš strukturēts personas datu kopums, kas ir pieejams saskaņā ar konkrētiem kritērijiem, neatkarīgi no tā, vai datu kopums ir centralizēts, decentralizēts vai izkliedēts, pamatojoties uz funkcionālu vai ģeogrāfisku motivāciju.

Saskaņā ar VDAR 2.panta 2.punkta "c" apakšpunktu, šo regulu nepiemēro personas datu apstrādei, ko veic fiziska persona tikai personiska vai mājsaimnieciska pasākuma gaitā.

VDAR 18.apsvērumā noteikts, ka "šo regulu nepiemēro personas datu apstrādei, kuru veic fiziska persona tikai personiska vai mājsaimnieciska pasākuma gaitā un kura tādējādi nav saistīta ar profesionālu vai komerciālu darbību. Personiski vai mājsaimnieciski pasākumi varētu ietvert korespondenci un adrešu sarakstu turēšanu, vai sociālo tīklošanos un tiešsaistes darbības, ko veic saistībā ar šādiem pasākumiem".

Arī FPDAL 36.panta pirmā daļa noteic, ka šā likuma un datu regulas (VDAR) prasības neattiecas uz datu apstrādi, ko fiziskās personas veic, izmantojot automatizētas datu ieraksta ierīces ceļu satiksmē, personiskajām vai mājsaimniecības vajadzībām.

Pamatojoties uz augstāk minēto un atsaucoties uz Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) 2016/679 (2016. gada 27. aprīlis) par fizisku personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi un šādu datu brīvu apriti un ar ko atceļ Direktīvu 95/46/EK (VDAR) 2.panta 1.punktu, 2.panta 2.punkta "c" apakšpunktu, 4.panta 1., 2., 6.punktu, 55.-58.pantu, 18.apsvērumu, Fizisko personu datu apstrādes likuma (FPDAL) 4.-5., 36.panta pirmo daļu, DVI ir konstatējusi, ka uz /pers. F/ iespējamo rīcību, iegūstot Sūdzības iesniedzējas un citu Sūdzības iesniedzējas Iesniegumā minētu personu personas datus (video attēlus), Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) 2016/679 (2016. gada 27. aprīlis) par fizisku personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi un šādu datu brīvu apriti un ar ko atceļ Direktīvu 95/46/EK (Vispārīgā datu aizsardzības regula) neattiecas, līdz ar to konkrētajā gadījumā nav konstatējams administratīvā pārkāpuma sastāvs objektīvas puses iztrūkuma dēļ, un pieņēmusi lēmumu atteikt uzsākt administratīvā pārkāpuma lietvedību.

Tiesa, izskatot iesniegto sūdzību, pēc iekšējās pārliecības, kas pamatota uz vispusīgi, pilnīgi un objektīvi izpētītiem visiem materiālā norādītajiem apstākļiem to kopumā, novērtējot materiālā esošos pierādījumus, kā arī uz pieredzi, atzīst, ka augstākas iestādes 2020.gada 31.marta lēmumā izdarītie secinājumi balstīti uz noskaidrotiem faktiskajiem apstākļiem, pareizi un pietiekamā apjomā novērtējot normatīvos aktus, kas attiecas uz konkrētās situācijas tiesisko regulējumu sākotnējā iestādes amatpersonas lēmumā par atteikšanos uzsākt administratīvā pārkāpuma lietvedību, kā arī augstākas iestādes lēmumā pareizi analizēti pierādījumi.

Pārbaudījusi lietas materiālus un izvērtējusi iestādes lēmuma pamatojumu kopsakarā ar sūdzībā ietvertajiem argumentiem, Iestādes iesniedzējas sniegtajiem paskaidrojumiem, tiesa atzīst, ka Iestādes konstatētie faktiskie un tiesiskie apstākļi, uz tiem balstītie secinājumi ir pareizi un lēmumā sniegtais pamatojums ir pietiekams.

Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 289.^{13} panta trešajā daļa noteikts, ka gadījumā, ja tiesnesis, izskatot sūdzību, atzīst, ka iestādes lēmumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, viņš par sūdzību pieņemtā nolēmuma motīvu daļā var norādīt, ka pievienojas iestādes nolēmuma motivācijai. Šādā gadījumā izvērstāks argumentu izklāsts nav nepieciešams.

Novērtējusi pārsūdzētos nolēmumus, tiesa atzīst, ka tajos ietvertais pamatojums-atteikt ierosināt administratīvo lietvedību ir pareizs un pilnībā pietiekams, līdz ar to tiesa pievienojas iestādes motivācijai un izvērstāku argumentu izklāstu šajā sakarā nenorāda.

Pie šādiem apstākļiem, tiesa atzīst, ka /pers. A/ sūdzība par attiekšanos uzsākt administratīvā pārkāpuma lietvedību ir noraidāma kā nepamatota.

Tas apstāklis, ka iesniedzējas viedoklis ir atšķirīgs, nenozīmē, ka augstākas iestādes amatpersonas lēmums ir nelikumīgs.

Saskaņā ar LAPK 238.^{1} panta septīto daļu, rajona tiesas lēmums, kas pieņemts izskatot sūdzību par atteikumu uzsākt administratīvā pārkāpuma lietvedību, nav pārsūdzams.

Rezolutīvā daļa

Vadoties no lēmumā norādītā un pamatojoties uz Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 238.^{1} panta septīto daļu, tiesa nolēma:

noraidīt /pers. A/ sūdzību par Datu valsts inspekcijas direktores 2020.gada 31.marta lēmumu Nr. 1-2.3/10-DVI.

Lēmumu var pārsūdzēt 10 dienu laikā no lēmuma paziņošanas dienas Vidzemes apgabaltiesā, blakus sūdzību iesniedzot Vidzemes rajona tiesā.

Tiesnese G.Širaka